ühhü ennä selle tarwis seatud küna
wõi molli seest kaeru ja leiba.
Sest kaerdest ja lebast oli ennä tõnne
wakka ohtrasti. Sai see loom
söödetud, pandi tagasi oma koh
peale, nuss süsperemees kaelusse wälla
Seal tabi süs söötmese järg ühhü leh
nätte, nüs perenaene kaelusse sisse
puges ja tõnne wakka palus, kuna pe
mees lehma söötis. Peale selle tuli
söötmese järg ühhü härja nätte, ku
peremees jällewana wiisi kaelusse
sisse puges tõnnewakka palus.
Sedanähes, et peremees kaelusse sisse
puges, läks sulane selle looma koh
ja wõttis kaelusse ohelika otsast kin
nis läbi süs peremehe hing kippus
kinni jäema, sest kaelus näis läbi sel
ja ots oli ühhü pööra külgi sattud
Peremees hakas tõnnikäest kinni waem

wastu abi paluma, sest ta arwas
et nuri waim teda pidi peama haka
ma. Kui ta külljuba nurjawaenu
wastu tõnnewakka käest abi oli
oli palunud ja see teda sugugi ei olnud
habitanud, hüüdis ta kaas rogema
ta ehk meeleli: „Oh Jumal päästa
mind weel segi nordära." Kui Juhan
sedakuulis, et Jumala nimo appi hüüt
laskis ta koheselt. Siis ütles pere
mees perenaesele: „Jah, nüüd ma näen,
et tõnne wakk mette sugugi ei aita.
Parem ta raske käest põletada."
Perenaene arwas ka sedasama,
mis peale süs nõuus wõeti peale
tõnisse päewa tõnne wakka ärapõle
tada. Sulane, kui ta nüsugust rõnet
ruelis, mõtles, et nüüd nad tulewad
laastawälla ja tall enesel oli
külm palges, sest ta oli palla palu ja